

Σταυράκης Ηπειρος, Μεχέριον
Παρασκευασμένο του 4

ΜΑΡΤΙΟΣ

1988

ΕΤΟΣ Η'

Αριθ. φύλλου 93

ΤΑΧ. ΤΕΛΟΣ ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ

ΨΗΝΑ

ΤΟΠΙΚΟ ΜΗΝΥΜΑ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΓΙΑΝΝΙΝΑ

Αγγ. Σικελιανού 5

ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 32.524

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ

25η ΜΑΡΤΙΟΥ

ΑΝΤΩΝΗ ΓΡΟΥΣΠΑ

25η Μαρτίου! Ημέρα εθνικής παλιγγενεσίας, φάρος που φωτίζει, μετώπο που καταυγάζει!

Γι' αυτό χαρμόσυνα χτυπούν σήμερα οι καμπάνες. Όλος ο γαλάσιος ελληνικός ουρανός, όλα τα αιμαπόβρεχτα κομμάτια της ένδοξης ελληνικής πατρίδας δέχονται σαν ευλογία Θεού την απαλή, τη θεϊκή θωπεία της λέξεως ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. Όλα σήμερα είναι όμορφα. Σήμερα κάθε κομμάτι της και κάθε ψυχή ελληνική φλογίζονται από εθνική και θρησκευτική περηφάνεια. Τρισμαγάλο το μεγαλείο που κρύβει μέσα της, δείχνοντάς το για μίμηση, η λαμπρή, η περίσσεια σε αίγλη 25η Μαρτίου.

Όσο μαύρη ήταν η 29η Μαΐου 1453, άλλο τόσο φωτεινή είναι η ιστορική 25η Μαρτίου 1821, που 'ναι διπλή γιορτή, γιορτή θρησκευτική - γιορτή εθνική.

Εδώ και 2.000 χρόνια, όταν η ανθρωπότητα ήταν ριγμέ-

νη στο σκότος, ο άγγελος λέει το «Χαίρε, Κεχαριτωμένη» στην απειράρθενο Μαρία επειδή ήταν απαραίτητη η λύτρωση απ' τα δεσμά της αιμαρτίας, όπως απαραίτητη ήταν αργότερα η λύτρωση του ελληνικού γένους από τον τουρκικό ζυγό. Διπλή, λοιπόν, γιορτή η 25η Μαρτίου.

Ύστερα από πολλές εκατοντάδες χρόνια, στη μονή της Αγίας Λαύρας η απόφαση των Ελλήνων να γυρίσει η Λευτεριά στον τόπο της παίρνει σάρκα και οστά. Καλυβδώνεται η ψυχή τους με θάρρος και η Εκκλησία — φανερά κι επίσημα πλέον με το στόμα του Παλαιών Πατρών Γερμανού — ευλογεί τα όπλα των αγωνιστών και δίνει φτερά στις σκέψεις τους. «Λευτεριά ή θάνατος» είναι ο όρκος τους. Δύο λέξεις γεμάτες αυταπάρνηση κι ηρωισμό. Μαζί μοσχοβολάει λιβάνι και μπαρούτι! «...Για του Χριστού την πίστη την αγία και της Ελλάδος την ελευθερία...».

Η πίστη κι η πατρίδα αδελφωμένες εμπνέουν κι εξαποστέλλουν το εκθαμβωτικό τους φως στα πέρατα της οικουμένης για να διαφωτίσουν τους λαούς στα θεία κι ανθρώπινα πεπρωμένα τους.

Η Ελλάδα ολομόναχη, όπως με πολλή πίκρα φωνάζει ο εθνικός μας βάρδος Διονύσιος Σολωμός («...μοναχή τον δρόμο επήρες, εξανάλθες μοναχή...»), βαδίζει γεμάτη απόφαση για το δίκιο της, με μόνα όπλα την πίστη στο Θεό και την πίστη στην παλικαριά των παιδιών της. Και πιστεύοντας στο δίκαιο του αγώνα τους, ξεσηκώθηκαν όλοι σχεδόν οι Έλληνες: μικροί και μεγάλοι, άντρες και γυναίκες, γερόντοι και παιδιά. Όλοι, από τον πιο μικρό ως τον πιο μεγάλο κι απ' τον πιο φτωχό ως τον πιο πλούσιο. Όλοι όσοι ζούσαν κάτω από το πηχτό σκοτάδι της δουλείας στη χώρα του πολιτισμού και του φωτός κι όλοι όσοι ΣΥΝΕΧΕΙΑ στην 4η ΣΕΛ.

ΜΕ ΤΟ ΘΑΡΡΟΣ ΤΗΣ ΓΝΩΜΗΣ

Περιβάλλον και τεχνολογία

ΑΘΗΝΑΣ ΓΚΑΛΤΕΜΗ

Με αφορμή τα Κωστανιανίτικα νέα του προηγούμενου φύλλου και συγκεκριμένα για το «έργο» της διανοχής του δρόμου προς το εξωκλήσι της Παναγίας, θέλω να εκφράσω την αντίθεσή μου και τη λύπη μου και να εξηγήσω τους λόγους μου στους υπευθύνους.

Ολόκληρος ο λόφος της Παναγίας όπως και ολόκληρη η γύρω περιοχή είναι ένας ζωγραφικός πίνακας με χρώματα και πινελιές, που μόνο το θεϊκό χέρι της δημιουργίας μπορούσε να χαράξει. Εκεί σφιχταγκάλιαζονταν η φυσική αισθητική με την αρμονία και η παράδοση με την πραγμα-

τικότητα. Πλούσια συναισθηματικά πλήμμυρίζουν την ψυχή που κάθε προσκυνητή — επισκέπτη καθώς, ανεβαίνοντας, χάνεται μέσα στο βαθύσκιωτο μονοπάτι, στις ευωδιές των αγριολούλουδων, στη μουσική σύνθεση των πουλιών και στο θρόϊσμα των φύλλων στο αδιάκοπο παιγνίδισμά τους με τ' αγέρι. Και πάνω στο πλάτωμα ο περιβόλος της εκκλησίας κι αυτός μια γραφική ομορφιά. Το πεζούλι που κάθονται οι γεροντότεροι μετά τη λειτουργία, τα χαρπιτηριστικά πουρνάρια που φιλοξενούσαν τους μπακάληδες με τα αναψυκτικά και τα λου-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ στην 3η ΣΕΛ.

ΣΠΙΝΘΕΡΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η Λία

ΚΩΣΤΑΣ ΝΤΟΥΛΑΣ

Μια εφιαλτική στιγμή έχει κατακαθίσει σ' αυτό το σπίτι. Το τέλμα της σιωπής αναδύει κάθε ώρα, κάθε μισή το εκφρεμές. Κάθε καμπανάκι είναι κι ένα σφυρί που κλείνει το φέρετρό ενός ονείρου. Κι όμως όλα είναι φροντισμένα με γούστο και με επιμέλεια.

Ο χώρος ανασταίνει πάντα το άρωμα φρέσκων λουλουδιών κι όλα είναι γιορτινά, λες και καρτερούν, σε μια μάταιη αναμονή, τη μεγάλη χαρά, το μεθύσι της ψυχής, που τόσο αργά να 'ρθει σα να λάδωνε το δρόμο.

Τα πάντα θαρρείς είναι εσπεραζόμενα για ένα χαρούμενο ταξίδι. Τούτη η πανέμορφη κούκλα επάνω στο πιθάρι, είναι έτοιμη ν' αποχωρητήσει. Το ίδιο και το παραβάκι μέσα στη γυάλινη σφαίρα σκαπώνει μ' ανοιχτά πανιά, ανάμεσα από θαμβωμένα κάματα. Σε μια ωραία κορμίσσα ένα άλογο καλπάζει και σε μια άλλη καράβια είναι έτοιμα

να σηκώσουν άγκυρα, μέσα σε αποθέωση από δειλινά στήνερα. Κι ακόμη μια μικροσκοπική ομπρέλλα είναι έτοιμη ν' ανοίξει. Κι ένα πουλί στο κλουβί έχει στήσει ένα γλυκό κελάηδημα για κελίον που πρόκειται να ρθει, που αργεί ακόμη να ρθει.

Πίσω από ποια θυνάβη είναι κοιμημένος ο νέος, που δεν φαίνεται ακόμα και που με τόση λαχτάρα και που με τόση καρτερία η ωραία Λία, η λυγρή Λία. Αυτόν τον νέο, τον ωραίο, τον πλούσιο που βλέπει στ' όνειρό της κάθε βράδυ η Λία να ισκίζει στεριές και πέλαγα για τη σημαντήσει.

Όταν την αγή φτγαν δειθούν τα όνειρα και η ωμή και ανυπόλητη πραγματικότητα παρουσιαστεί στο άθλιο παρόν, τότε η Λία, η ρομαντική Λία, που γύρω της — αλλοίμονο — έχουν στήσει ένα μακάβριο χορό τα σκάρτα και... χρόνια της, ετοιμάζεται να πάρει το πρωινό που της ετοίμασε η

μητέρα της. Γιατί η Λία είναι είκοσι χρόνια υπόαλληλος, με πολλές τιμιές, με καλό μισθό και με καλή σύνταξη, όταν οι καμπαγιές του εκαρμενούς πληθύνουν.

Κι έχει πολλά προσόντα η Λία: Πτυχίο ανωτάτης σχολής, δίπλωμα με άριστα φωνητικής μουσικής του Ωδείου κι ακόμη — τι ωραία που της πάει! — φωτογραφία εθελόντριας αδελφής του Ερμού Σταυρού.

Σίγουρα, Λία, θα πήρες τη ζωή σου λάθος ή θα σε ξεγέλασαν ο ξανθός καθαλάρης στο ραντεβού του. Πόσο ευτυχισμένη θα ήσουν, αν μέσα σ' αυτή τη σχολαστική τάξη του σπιτιού σου, τον καιρό εκείνον, ήταν καταλωμένα βραχάκια του παιδιού σου σαν σημαίες γιορτής κι αν έσκυβες τότε στο λίκνο του παιδιού σου και το γαλούριζες με τη μελωδική σου φωνή που καλλιέργησες στο Ωδείο:

«Κοιμήσου και παράγγει-
(λα
στην Πόλη τα προικιά
(σου)...».

Μπορεί τώρα να κοιμίζεις και κανένα εγγονάκι, Λία.

Κ. ΝΤΟΥΛΑΣ

τα
σχολία
μας

ΑΚΡΙΒΕΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

Παρατηρείται συχνά το δυσάρεστο φαινόμενο να μη φτάνει στους αποδέκτες της η «ΨΗΝΑ», δηλαδή κάπου να χάνεται η εφημερίδα και να μη την παίρνουν οι αναγνώστες της, ενώ εμείς πιστεύουμε ότι τη λαβαίνουν. Για να μη συμβαίνει αυτό ή, τουλάχιστον, για να περιοριστεί το κακό, παρακαλούμε τους φίλους της να μας γράφουν τυχόν αλλαγές διεύθυνσών τους (μετάθεση, μετανομασία οδού, αλλαγή αριθμού, αλλαγή κατοικίας

στην ίδια πόλη κ.ά.), ώστε να ταχυδρομείται στην ακριβή διεύθυνση του καθενός.

ΕΙΝΑΙ ΑΝΑΠΟΦΕΥΚΤΑ

Κάποια τυπογραφικά λάθη παρατηρούνται καμιά φορά σε κείμενα που δημοσιεύονται στην «ΨΗΝΑ». Αυτά οφείλονται αποκλειστικά στη μειωμένη δική μας προσοχή. Ζητούμε την κατανόηση των αναγνωστών και ιδιαίτερα ερασίων, στον οποίοι τις συνεργασίες παρατηρούνται αυτά.

Υπάρχει όμως και παρηγοριά. Παραγορούμαστε, γιατί συχνά βλέπουμε πέτοια (και χειρότερα) και σε μεγάλες εφημερίδες που απασχολούν πολύ προσωπικό.

